

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ένδέκατος

Συνδρομή έτησια : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιας.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6

17 Μαΐου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια· ἰδίε σελ. 29Γ.

Η'

Ἡ Σπεράντσα

Ἀναγινώσκουσα, θεωμένη τὴν θάλασσαν, δι-
δασκομένη βοτανικὴν καὶ κιθάραν καὶ συνδιαλε-
γομένη μετὰ τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου, ἡ Λουκία ἔ-
φθασεν εὐκόλως τὴν εικοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς
κατακλίσεώς της, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ βαρεῖαν τὴν
βραδύτητα τοῦ χρόνου. Ἀληθῶς δὲ τὸ μόνον ἔτι
ὑπολειπόμενον δυσάρεστον μετὰ τὴν πτώσιν τῆς
μὲς Δάβεν ἦτο ἡ διαμονὴ αὐτῆς εἰς τὴν κλίνην.
Οἱ πόνοι τῶν πρώτων ἡμερῶν εἶχον βαθυμῆδὸν ἐκ-
λείψει· ὁ ὕπνος αὐτῆς κατέστη ἥρεμος καὶ ἡ ὑ-
γεία της ἐν γένει εἶχε μᾶλλον βελτιωθῆ ἀπὸ τοῦ
ἀτυχήματος τῆς ὁδοῦ τῆς Κορωνίδος.

Τὴν εικοστὴν ταύτην ἡμέραν ὁ Ἀντώνιος ἦλθε
νὰ τὴν ἐπισκερθῆ τὴν πρῶταν πολὺ ἐνωρίτερον
τοῦ συνήθους.

— Ἐρχομαι νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω ἕως αὔριον,
εἶπεν εἰσερχόμενος. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ με-
ταβῶ ὀλίγας λεύγας μακρὰν, καὶ θὰ διανυκτε-
ρῶ ἐκεῖ.

Τὴν εἰδήσιν ταύτην ἀπεδέξατο μετὰ λύπης ἡ
Λουκία.

— Τί μακρὰ θὰ μοῦ φανῆ ἡ ἡμέρα! εἶπε.

Καὶ μετὰ μικρὸν προσέθηκεν.

— Εἶσθε βέβαιος, ὅτι θὰ ἐπιστρέψετε αὔριον;

— Ἀνυπερήθεως, ἀπήνησεν ὁ Ἀντώνιος. Θὰ
παραγγείλω εἰς τὴν Σπεράντσαν νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς
κρατήσῃ συντροφιάν. Αἱ ἱστορίαι της θὰ σὰς δια-
σκεδάσουν. Τώρα εἰπέτε μου· δὲν νομίζετε ὅτι
θὰ ἦτο πρόπον νὰ ἰδῶ τὸν Σιρ Ἰωάννην καὶ νὰ
τὸν εἰδοποιήσω, ὅτι θὰ λείψω δι' εἰκοσιτέσσαρας
ῥας;

— Ναί, ναί, πηγαίνετε! εἶπεν ἡ Λουκία μετ'
εὐγνωμοσύνης.

Ἡ νεάνις εἶχε παρατηρήσει, ὅτι αἱ σχέσεις με-
ταξὺ τοῦ πατρός της καὶ τοῦ ἱατροῦ ἦσαν κᾶπως
βεβιασμένοι, καὶ ἠλπίζεν, ὅτι διάθημά τι τοῦ ἱ-
ατροῦ ἠδύνατο νὰ τὰς βελτιώσῃ.

Ἀπεστάλη λοιπὸν ἡ Χούτσινς, ὡς συνήθως, νὰ
πληροφορηθῆ ἂν ὁ Σιρ Ἰωάννης ἦτο εἰς τὸ δωμά-
τιόν του, καὶ ὁ Ἀντώνιος, ἀποχαιρετίσας τὴν
Λουκίαν, παρεκολούθησε τὴν Ἰριδα παρὰ τῷ βρε-
τανικῷ Δῆ.

Μὴ προτιθέμενοι νὰ παραστήσωμεν τὸν ἡ-
μέτερον ἥρωα γενναϊότερον ἢ ὅσον ἦτο, ὀφείλο-
μεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ πρότασίς του πρὸς
τὴν μὲς Δάβεν εἶχε χαρακτηρὰ πολιτικοῦ πανουρ-
γήματος. Ὁ Ἀντώνιος εἶχε νὰ προτείνῃ εἰς τὸν
Σιρ Ἰωάννην τὴν ἐκτέλεσιν μικροῦ τινος σχεδίου,
ὅπερ ἐπεθύμει νὰ μὴ μάθῃ ἐκ τῶν προτέρων ἡ
Λουκία. Ἐπειδὴ δὲ δυσέκδοκον ἦτο νὰ ἴδῃ τὸν
πατέρα ἐν ἀγνοίᾳ τῆς θυγατρὸς, κατεχάρη ἐκ τῆς
ἀφορηῆς, ἥτις παρεῖχεν αὐτῷ συνέντευξιν μετὰ
τοῦ ἀλυγίστου ἄγγλου.

Ἀπὸ τῆς ἀξιοληνημένου ἐπισκέψεως τοῦ ἄγ-
γλου ἱατροῦ καὶ τῆς ὀριστικῆς νίκης τοῦ Ἀντω-
νίου, ὁ Σιρ Ἰωάννης, ἐκ πλάνης παραδόξου, ἐθε-
ώρει τὸν ἰταλὸν ὡς πρωταίτιον ὄλων αὐτοῦ τῶν
ἀτυχημάτων. Ὁ Σιρ Ἰωάννης δὲν ἦτο ἐντελῶς βέ-
βαιος, ὅτι ὁ Ἀντώνιος, φλυαρήσας ἀνοήτως μετὰ
τοῦ Προσπέρου καθ' ὁδὸν, δὲν ὑπῆρξεν ἡ πρώτη
τῆς πτώσεως ἀφορμὴ ἦτο ὅμως βεβαιότατος, ὅτι
καθ' οἰονδήποτε τρόπον ὁ ἰταλὸς εἶχε συντελέ-
σει εἰς παρασκευὴν τῆς δυσάρεστον καταστάσεως
πραγμάτων, ἐν ἧ ὁ βαρωνέτος διετέλει, καὶ ἡ ἀ-
γανάκτησίς του ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὴν προσβο-
λὴν ἣν ὑπέθετε γενομένην κατ' αὐτοῦ. Οἱ καλῶς
ἀναθερμαινόμενοι ἄνθρωποι δύνανται διὰ μυρίων
τρόπων, ὡς γνωστὸν, νὰ σὰς ἐκφράσωσιν ὅτι σὰς
βδελύσσονται, χωρὶς μὴδὲ κατὰ κεραίαν νὰ πα-
ρεκκλίνωσι τῶν αὐστηροτάτων κανόνων τοῦ πρό-
ποντος. Τὴν τέχνην δὲ ταύτην, τοῦ νὰ γίνεταί
φιλοφρονέστατα δυσάρεστος, ὁσάκις ἤθελε, κα-
τεῖχεν, ἐνοσεῖται, πλέον παντὸς ἄλλου ὁ Σιρ Ἰω-
άννης, ὁ ἐνδοξὸς διάδοχος γενεᾶς μακρᾶς ἕνα πῆ-
χυν, ὁ ἐπτάφωτος εὐγενῆς. Ἀμίμητος δὲ ἰδίως
καὶ ἀνυπερέβλητος ἦτο ὁ βαρωνέτος, ἐκφράζων
καθ' ἐκάστην πρὸς τὸν ἱατρὸν τὴν λύπην του καὶ
ζητῶν παρ' αὐτοῦ ἐπανειλημμένως συγχώρησιν
διὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἐνόχλησιν, οὗς παρεῖχεν
εἰς αὐτόν. Ἀκούων τις αὐτὸν θὰ ὑπελάμβανεν ὅξυ
ἀκόνητον τὴν γλῶσσάν του. Ὁ Ἀντώνιος, μετὰ
πολλὰς ματαίας ἀποπειρας συνδιαλλαγῆς, ἐνόη-
σεν ὅτι ἑματαιοπόνει, καὶ ἀνταπέδωκε τὰ ἴσα.
Ἀντεχαιρέτιζε τὸν βαρωνέτον προσκλίνων κατὰ
τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς γωνίαν, ἠρώτα περὶ τῆς ὑ-
γείας τοῦ Σιρ Ἰωάννου μεθ' ὅσης καὶ αὐτὸς πα-
γερᾶς φιλοφρονῆσει, πρόσφερετο ἐν γένει ὡς εἰ
μὴ ὑπῆρξεν ὁ βαρωνέτος, καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ ἐν
τῷ πανδοχεῖν ἦτο τοσοῦτο φυσικὸν καὶ γαλήνιον

κλίνομεν νά πιστεύσωμεν, ὅτι μάλλον τὸ πρὸ μικροῦ γεῦμά του ἦτο ἀφορμὴ τῆς αἰσιοδοξίας τοῦ βρωνέτου.

[Ἐπειτα συνέχισεν.]

Αἱ Ἐφημερίδες ἐν Ἀγγλίᾳ

Συνέχεια· ἰδί σελ. 299.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν διαφόρων εἰδῶν ἐφημερίδων, ἅτινα ἀνεφέραμεν, ὑπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ αἱ εἰδικαὶ ἐφημερίδες, αἱ περὶ ὠρισμένης τινὸς ἐπιστήμης ἢ τέχνης πραγματευόμεναι, καὶ πρὸς ταῦταις αἱ εἰκονογραφικαὶ ἐφημερίδες, αἵτινες σπουδαιότητα κατέχουσι θέσιν ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ κωμικὴ καὶ ἡ σατυρικὴ δημοσιογραφία, ἥτις αὐτὴ καὶ μόνη δύναται νά γείνη ἀντικείμενον μακρᾶς μελέτης· αὕτη, παραβαλλομένη πρὸς τὰς τοῦ αὐτοῦ εἴδους εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, ἔχει τὸ μέγα πλεονέκτημα ὅτι οὐδέποτε προσκυροεῖ εἰς τὴν καλαισησίαν, χωρὶς ἐν τούτοις καὶ νά θυσιάσῃ οὐδὲν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν καθηκόντων τῆς ἀστυρίας κριτικῆς. Ἀποφεύγουσα τὰς πικρὰς καὶ κακεντραχεῖς προσβολὰς, ζητοῦσα δὲ μόνον νά διασκεδάσῃ καὶ διδάξῃ τὸν ἀναγνώστην, διακρίνεται διὰ τὴν ἰδιάζουσαν τέχνην, μεθ' ἧς κατορθοῖ νά παραστήσῃ πολιτικὴν τινα περίστασιν διὰ μιᾶς εἰκονογραφίας δημητικῆς ἅμα καὶ εὐφυοῦς, νά διακρίνῃ καὶ καυτηριάσῃ τὰ κοινωνικὰ γελοῖα καὶ ἄτοπα. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ διασημότεροι τῆς Ἀγγλίας κάλαμοι δὲν ἀπηξίωσαν, περιστάσεως τυχούσης, νά παράσχωσιν αὐτῇ τὴν συνδρομὴν τῶν.

Ἡᾶσα αὕτη ἡ ποικιλία ἀποτελεῖ σύνολόν τι ἐπιβλητικὸν ὅσον ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ τόπῳ, διὰ τε τὸν ἀριθμὸν καὶ διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὸ κύρος. Αἱ ἐν Λονδίῳ ὑπάρχουσαι ἐφημερίδες ἀριθμοῦνται μόνον εἰς 364· ἀλλ' αἱ ἐν τῇ λοιπῇ Ἀγγλίᾳ ἀνέρχονται εἰς τὸν ἀριθμὸν 1,065, αἱ ἐν Σκωτίᾳ εἰς 172, αἱ ἐν Ἰρλανδίᾳ εἰς 149, αἱ ἐν Οὐαλλίᾳ εἰς 65 καὶ εἰς 20 αἱ ἐν ταῖς μικραῖς νήσοις, ἧτοι ἐν ὄλῳ εἰς 1,835 καθ' ὅλον τὸ ἡνωμένον βασιλεῖον. Καὶ εἰς τὸ ἄθροισμα δὲ τοῦτο πάλιν δὲν περιλαμβάνονται ἢ αἱ κυρίως ἐφημερίδες, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ περιοδικὰ καὶ αἱ λεγόμεναι ἀποθήκαι ἢ *σουλλογαὶ* (*magazines*), ἅτινα ἀριθμοῦνται εἰς 1,090.

Τὰ φύλλα τοῦ εἴδους τούτου κατέχουσι θέσιν μεταξὺ τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν ἰδίως ἐφημερίδων. Εὐωνότερα ὄντα τῶν περιοδικῶν, διότι ἡ τιμὴ αὐτῶν δὲν υπερβαίνει τὸ σελλίνιον, ἐνῶ ἡ τῶν περιοδικῶν ποικίλλει ἀπὸ 2 μέχρις 6 σελλινίων κατὰ τεῦχος, παρέχουσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν χάρον, ἐν αὕτῃ δὲν δύναται νά εὔρη οὔτε εἰς τὴν ἐφημερίδα οὔτε εἰς πολιτικὰ περιοδικὰ συγγράμματα. Οὕτω αὐταὶ εἶνε αἱ δημοσιεύουσαι τὰ μυθιστορήματα τῶν γνωστοτέρων συγγραφέων, ὅπως αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἐν ἐπιφυλ-

λίδι, πρὶν ἐκδοθῶσιν εἰς βιβλίον. Ποικίλη δὲ ἄλλη ὕλη, οἷον διηγήματα, μελέται ἐπιστημονικαί, κοινικαί, οἰκονομολογικαί, ἄρθρα εὐτράπελα καὶ λοιπὰ ἀποτελοῦσι τὸ σύνθηες πρόγραμμα τῶν ἐξαιρέτων τούτων δημοσιεύσεων· τὰ σπουδαιότερα δ' αὐτῶν δημοσιεύματα, ὡς καὶ τὰ τῶν περιοδικῶν, ὑποδεικνύουσιν τακτικῶς εἰς τὸ κοινὸν αἱ καθημεριναὶ ἐφημερίδες. Καθὼς δὲ αὐταί, οὕτω καὶ ἐκεῖναι, δὲν ἔχουσι σχεδὸν συνδρομητὰς, ἀλλὰ συνήθως πωλοῦνται κατὰ φύλλον, τινὲς δὲ κατὰ δεκάδας χιλιάδων. Παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς ἔθιμος ὑπάρχει ὁ βουλούμενος νά γείνη συνδρομητὴς εἰς φύλλον τι ἡμερήσιον, ἐβδομαδιαῖον, ἢ μηνιαῖον, νά προμηθεύηται αὐτὸ παρά τινος βιβλιοπώλου. Πάντα δὲ, μὴδ' αὐτῶν τῶν «Καιρῶν» ἐξαιρουμένων, οὐς δύναται τις νά λαμβάνῃ κατὰ πάσαν πρωτὴν ἀντὶ 10 λεπτῶν διὰ μίαν ὥραν, δίδονται καὶ ἐπ' ἐνοικίᾳ ὑπὸ τῶν ἐφημεριδεμπόρων ἢ βιβλιοπωλῶν. Τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μεταφορᾶς αὐτῶν καὶ ἀκαταπαύστου ἀνταλλαγῆς ἀπὸ μέρους εἰς μέρος ἐκτελοῦσι συνήθως παιδιὰ ἡλικίας κατωτέρως τῶν δώδεκα ἐτῶν, τὰ παιδιὰ δὲ ταῦτα ἀποτελοῦσι τάξιν τινα ἰδιαζόντος νοήμονα καὶ δραστηρίαν. Γνωστὸν δ' ὑπάρχει ὅτι ἐκ τῶν τάξεων αὐτῶν ἐξῆλθεν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ὁ περιώνυμος Ἐδίσων.

Δύσκολον εἶνε νά ὀρίσῃ τις τὴν θέσιν τοῦ δημοσιογράφου ἐν τῇ ἀγγλικῇ κοινωνίᾳ· τόσον δύσκολον, ὥστε ὁ Βούρκε, ὅπως ἐπιτύχῃ τούτου, ἠναγκάσθη νά ἐπινοήσῃ νέαν λέξιν, ἀποκαλέσας τοὺς δημοσιογράφους *τετάρτην τάξιν* τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας. Τοιοῦτοτρόπως κατέταξεν αὐτοὺς εἰς διάμεσον τινὰ ζώνην μεταξὺ τῶν εὐγενῶν, τῶν ἀστῶν καὶ τῶν τάξεων τοῦ ὄχλου. Ἄλλ' ὁ ὀρισμὸς οὗτος, ἀκριβῆς ἴσως, κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν σήμερον. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ ἀγγλικὴ δημοσιογραφία, ἔνεκα τῆς θαυμασίας αὐτῆς ἀναπτύξεως, ἔρριψε ρίζας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ εἰσχωρεῖ νῦν εἰς πάσας τῆς κοινωνίας τὰς τάξεις· τὴν γενικὴν δὲ οὕτως εἰπεῖν ταύτην συμμετοχὴν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ἐφημερίδων ὑποθάλλει ἐξαιρέτως ἡ ἀνωνομία· ἡ δὲ ἰσχυρὰ πανεπιστημικὴ παιδεία, ἥτις ἐν Ἀγγλίᾳ συμπληροῖ τὰς σπουδὰς πάντων τῶν μελλόντων νά ἐπιδοθῶσιν εἰς τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα, συντελεῖ μεγάλως εἰς πολλαπλασιασμὸν τοῦ ἀριθμοῦ ἐκείνων, οἵτινες δυιᾶμενοι νά γράψωσιν ἄθροον τι δι' ἐφημερίδα, ἢ πραγματεῖαν διὰ περιοδικόν, καταλαμβάνονται ὑπὸ τοιοῦτου πειρασμοῦ. Οὕτω λ. χ. ὁ δεῖνα νέος δικηγόρος, πλουσιώτερος εἰς φράσεις ἐγκατασκευοῦς ἢ ὑποθέσεις πρὸς ἐκδίκασιν, ὁ δεῖνα ἱατρὸς ἄνευ ἀσθενῶν ἀκόμη, ἢ υἱὸς εὐγενοῦς οἰκογενεῖας προωρισμένος εἰς τὴν διπλωματικὴν ἢ τὸν κοινοβουλευτικὸν βίον, οὐδαμῶς δυσχεραστεῖται χρῆσιμοιῶν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του εἰς διαφώτισιν τῶν συμπατριωτῶν του ἐπὶ δικαίᾳ πάντοτε